
БОГ БОЛЮ
СПАДОК БОГІВ
РІНА КЕНТ

РІНА КЕНТ

Бог болю

God of Pain

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: God of Pain, Rina Kent.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Анніка

Там хтось є.

Або *кілька* когось.

Їхнє хрипке дихання долинає з-за кімнати, уривчасте, дедалі вище й вище, наче в пораненого звіра, що потрапив у пастку.

Дикого звіра.

Я розплющую очі й, спотикаючись, вилажу з ліжка, пригладжую волосся, щоб воно спадало до поперека. Потім обсмикую фіолетову нічну сорочку, яка ледве прикриває мені дупу.

У кутку чаїться темрява, звивається й стогне, наче голодні чудовиська. Єдине світло дає лампочка на балконі, яку я ніколи не вимикаю. Я не тягнуся до вимикача лампи, навіть не пробую його торкнутися.

Щось мені підказує: якщо я пролию світло на того звіра, який там причаївся, усе обернеться дуже паскудно.

Кроки в мене нечутні, це в мене від природи. А от спокій, що в мене лишився, ні.

Неможливо вгамувати дрож, який пронизує руки й ноги, чи піт, що стікає спиною й приліплює сорочку до розпашілої шкіри.

Щось не так.

Особняк мого брата мав би бути найбезпечнішим місцем у кампусі й другим найбезпечнішим на землі після нашого дому в Нью-Йорку.

Тому він і наполягає, щоб я проводила тут *певні* ночі. Я не пхаю носа в його справи, але знаю, що відбувається в ці ночі: хаос, безлад, різанина бідолашних душ.

Тож найкраще місце, де мене можна вберегти, це просто під його крилом, і щоб за мною стежив десяток охоронців.

Пам'ятаєте ту вежу зі слонової кістки, де жила Рапунцель? Моя кімната в маєтку Язичників (клубу мого брата, де панує анархія) і є її втіленням.

Чорт, охоронці стоять навіть під балконом, тож якби я справді спробувала злізти по дереву, саме вони б мене й зловили. Насупилися б, буркнули щось і доповіли про мої витівки і братові, і батькові.

Ой-ой.

Проте є й світлий бік: я під захистом. Я під захистом із того дня, як народилася в родині Волкових.

І я *таки* Волкова.

Я мало не сміюся з того дрожу страху, який ніяк не хоче мене відпустити. Не знаю, як деінде, а тут я в безпеці.

Гаразд, хай що там чаїться, краще б тобі виявитися пораненою пташкою чи якоюсь дрібницею. Інакше готуйся до смерті.

Балконні фіранки залітають у кімнату, біла тканина просякла барвою ночі й тьмяним світлом.

За кілька кроків я завмираю. Хіба я відчиняла балконні двері вчора ввечері?

Ні. Ні, не відчиняла.

Логічно було б розвернутися й бігти до дверей, кликати брата чи когось із його людей і сховатися в моїй позолоченій клітці.

Але ось у чому річ.

Моя токсична риса полягає в цікавості: я справді не можу заснути вночі, якщо не втамую цю жагу знань.

Простора кімната з пухнастими подушками, фіолетовою постільною білизною, блискучими шпалерами й усім гламурним і гарненьким поволі відходить на задній план.

М'яке світло з балкона стає моїм єдиним компасом, коли я роблю крок уперед.

Доля діє загадковими шляхами.

Ще змалку я знала, що не завжди буду маленькою принцесою під ковпаком, яка б'ється за схвалення родини. Що одного дня по мене щось прийде, коли я найменше цього чекатиму. Я просто не знала, що це буде і чим обернеться.

І вже точно не думала, що все почнеться в мегазахищеному, напханому охоронцями особняку мого брата.

Тієї миті, коли я тягнуся до напіввідчинених скляних дверей, до кімнати повільно прослизає темна постать.

Я відскакую, притиснувши долоню до грудей.

Якби я не побачила того плавного руху крізь розсувні двері балкона, то подумала б, що ця людина (чоловік, судячи зі статури) вирізана з самої ночі.

Він увесь у чорному. Спортивні штани, сорочка з довгим рукавом, взуття, рукавиці й маска, наполовину усміхнена, наполовину заплакана.

Під шкірою в мене пробігає дрож, коли я роздивляюся маску. Заплакана половина чорна, а усміхнена біла. Це поєднання моторошно бентежить.

Як і він увесь.

Похмурий колір одягу не приховує м'язів, що випинаються під сорочкою, і не применшує неймовірної сили його мовчазної присутності. Він явно тренується: груди рельєфні, прес чітко окреслений, але він не громіздкий.

М'язистий саме настільки, щоб випромінювати силу, просто стоячи на місці.

А ще він високий. Такий високий, що мені доводиться задирати голову, щоб роздивитися його всього.

Ну, я трохи замала й мініатюрна. Але все одно. Зазвичай мені не доводиться так вигинатися, щоб глянути на когось.

Мить ми дивимося одне на одного, як два звірі, перш ніж вчепитися одне одному в горлянку.

Дві дірки в моторошній масці правлять йому за очі, а очі в нього темні, але не чорні й не карі, радше схожі на темряву океану.

І я чіпляюся за цей колір, за цей прорив у чорній аурі. Ще одна моя токсична риса: я бачу в людях добре й не дозволяю світові зробити мене такою черствою, щоб я більше ні до кого не відчувала співчуття.

Цю обіцянку я дала собі, коли зрозуміла, в якому світі народилася.

Руки й ноги досі тремтять у ритмі серця, яке шалено гупає.

І все ж я силувано тримаю свій супербадьорий, суперневимушений тон.

— Може, тобі краще піти, поки тебе не знайшли охоронці...

Слова завмирають у горлі, коли він рушає до мене.

Крок за грізним кроком.

То що, пам'ятаєте, як я казала, що його присутність має силу? Я на власній шкурі бачу, як вона діє.

Я помилялася.

Це не просто сила, це залякування в найчистішому вигляді.

Океан, що стогне й реве, аби вивільнити свою дикість.

Я навіть не помічаю, що відступила, поки він не робить ще один крок. Цього разу я стою на своєму й дивлюся на нього знизу вгору.

— Як я вже казала, тобі, мабуть, краще піти...

Він стрімко долає відстань між нами, і його груди мало не врізаються в мої. Тепло змішується з чимось пряним і запахом сажі. Він що, був біля вогню чи що?

Він знову робить крок, і я машинально відступаю. Або так, або дозволити йому врізатися в мене й змести, як торнадо.

— Серйозно, ти знаєш, чий це дім? — Мій голос уже не бадьорий і давно тремтить так само, як руки й ноги. — Тобі що, жити набридло...

Я не готова до того, що стається далі.

Блискавичним рухом він затуляє мені рота рукою в рукавиці й штовхає назад.

Я вдаряюся хребтом об стіну й скрикую, але звук приглушений. Він відлунює в повітрі моторошно, мов колискова з будинку з привидами.

Маска за кілька дюймів від мого обличчя, наче епізод із моїх найглибших, найтемніших жахіть.

Усе це підсилює близькість його тіла до мого й сильний запах шкіри.

Тільки ним я й дихаю.

І бачу тільки його. Очі в нього справді сині, але з чорною облямівкою.

Як у міфічної істоти.

Я вже бачила ці очі. Але де?

Хіба це погано, що я хочу побачити, що під маскою? Просто зірвати її й дізнатися, хто він: заплакана половина чи усміхнена? А може, обидві?

Що довше я на нього дивлюся, то частіше збивається подих і то глибше його тепло просочується мені в кістки.

Ні. Не може бути.

Це просто не той, про кого я думаю.

Щоб переконатися, я підношу руку до його маски, цілком певна, що він її відштовхне.

На мій подив, він не ворушиться. Мої пальці ковзають по краю застиглої усмішки. Але вона вже не здається мені жахливою, це просто прикриття для когось.

Чудовиськова грань.

Клубок почуттів.

Це ти? питаю я очима, і його очі у відповідь трохи звужуються.

Тож я пробую стягнути маску, але не встигаю: він відштовхує мою руку. Вона безвільно падає вздовж тіла, але я майже певна, що моя здогадка правильна.

Не знаю, як щодо всього іншого, але ці очі я впізнала б будь-де, навіть у паралельному всесвіті.

Ззовні долинає гупання.

Ми обоє завмираємо.

Гупають знову, і я розумію, що стукають у двері моєї кімнати.

— Панночко, ви не спите?

Охоронець.

Голос із російським акцентом лунає знову, разом із ще одним ударом у двері.

— Порушено систему безпеки. З вами все гаразд?

Я зустрічаюся поглядом із незнайомцем у масці.

Ні, не з незнайомцем.

Він значно більше, ніж незнайомець.

Я досі тремчу, але вже з зовсім іншої причини.

— Мм-м, — видаю я тихий, приглушений звук.

Він міцніше затискає мені рота й вривається в мій простір із певністю урагану. З кожним вдихом мої груди торкаються його твердих грудей.

— Панночко? Я заходжу.

Я хапаю непроханого гостя за руку й благаю його очима. Він мружиться, аж очі стають щілинками, але повільно прибирає руку з мого рота. Тримає її поруч, зовсім близько, мабуть, щоб знову затулити мені рота, якщо я кликатиму на допомогу.

Але в тому й річ, мені не потрібна допомога, бо він не загроза.

Принаймні не був загрозою раніше. У цій ситуації я не зовсім певна.

— Я в порядку! — кажу я досить голосно, щоб охоронець почув. Дивно, що я не затинаюся й не звучу знервовано, зважаючи на ситуацію.

Двері трохи прочиняються, але так і завмирають, а до кімнати долинає голос охоронця.

— Я зайду, щоб переконатися, міс.

— Ні! Я… я гола.

Охоронець прокашлюється, і я майже бачу його збентежене обличчя. Він знає, що його голова опиниться на палі, якщо він побачить мене голою.

Хіба що моєму життю загрожувала б небезпека.

А це не той випадок.

Здається.

— Зі мною все суперово. Я вже лягаю спати. Не будіть мене.

Тиша. Одна, дві, три секунди…

— Гаразд, міс. Якщо щось, до вас зайде шеф.

Двері зачиняються, і я довго видихаю.

З наступним вдихом мої груди торкаються не-незнайомця, і я завмираю, дивлячись на нього знизу вгору.

— Шеф, про якого він казав, це мій брат, і його мені не вдасться не пустити з відмовкою «я гола». Він просто зайде із заплющеними очима, схопить простирадло чи щось таке, кине

на мене, а тоді все обшукає. Він отакий жорстокий, тож тобі справді варто піти, поки він не прийшов, якщо не хочеш, щоб на твоєму надгробку написали «Забитий до смерті». А, і ще: ти довго збираєшся отак до мене липнути? Може, я й здаюся спокійною, але насправді, коли ти поруч, важко дихати.

Він дивиться на мене безвиразно, анітрохи не вражений і не збитий з пантелику моєю словесною зливою. Я намагаюся позбутися цієї звички, але це насправді важче, ніж здається.

— Чого ти чекаєш? — шепочу я. — Серйозно, йди, поки не з'явився Джеремі. Якщо ти зайшов через балконні двері непоміченим, то повертайся тим самим шляхом. І е-е, може, звільниш мій простір найближчим часом?

Він підносить руку в рукавиці до мого обличчя, і я думаю, що він знову мене затулить, але його пальці обхоплюють моє підборіддя.

У цьому жесті немає погрози, але під ним вирує сила.

Ні, не сила.

Контроль.

Він аж сочиться ним, до задухи.

Його великий палець погладжує мою нижню губу, і вона розтуляється, отак просто.

Серце калатає, і мені здається, що я, може, сплю чи щось таке.

Може, я вигадала в своїй збоченій голові стільки сценаріїв, що один із них нарешті справджується.

Інакше чому б він торкався мене, якщо ніколи раніше цього не робив?

І торкається він не будь-якої частини мене. А моїх губ.

Він що, поцілує мене?

Не встигає ця думка оформитися, як у повітрі лунає його насичений, глибокий і до болю знайомий голос.

— Ти забагато говориш. Колись цей рот накличе на тебе біду.

А тоді він відпускає мене, відступає й вислизає через балконні двері так само легко, як і зайшов.

Ноги нарешті мене зраджують, і я сповзаю по стіні на підлогу.

Сумнівів немає.

Мої пальці торкаються того місця, де щойно були його пальці. Ну, він був у рукавиці, тож це не зовсім дотик, але все одно рахується, правда ж?

Тільки тепер губи тремтять, а серце збивається з ритму.

Це він.

Той, кого я не повинна хотіти.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/god-of-pain/